

Proloog

‘Goedemorgen, Rolf, jij staat als het goed is in het Gelderse dorp Elst, waar de afgelopen dagen het een en ander heeft plaatsgevonden.’

‘Precies. Ik sta inderdaad in Elst, een dorp in de gemeente Overbetuwe, waar zo ongeveer tweeëntwintigduizend mensen wonen, het ligt tussen Arnhem en Nijmegen en is een relatief onbekende plek in Nederland, tot dit weekend.’

‘Kun jij ons iets vertellen over wat er gebeurd is?’

‘Nou, er is op het moment nog niet veel bekend over de toedracht, maar wat we nu weten, is dat er afgelopen zondagochtend een man dood is aangetroffen door een wandelaar. Het leek hierbij te gaan om een afrekening, de man is meerdere malen in de borst geschoten. We weten niet of de man zich bevond in het criminele circuit, daar wordt niets over losgelaten. De vermoedelijke dader is vervolgens óók dood aangetroffen, later die middag. Dit lijkt te gaan om een eenzijdig auto-ongeluk, maar dat wordt natuurlijk nog onderzocht. Deze man werd door de politie gevonden in zijn auto, aan het eind van de straat, met een wapen op zak. Er is nog niets zeker, maar men gaat ervan uit dat deze man de dader is.’

‘En er wordt ook nog een man vermist?’

‘Dat klopt. Het is niet duidelijk wat zijn rol in dit verhaal is, maar er wordt inderdaad een man vermist, er wordt naar hem gezocht door de recherche, zoals je

achter mij kunt zien. Ze zijn bezig in de loods hier, het lijkt een soort meubelmakerij, maar wat deze plek te maken heeft met de twee dode mannen en de vermiste man, weet nog niemand, alleen de politie.’

‘Er is, zo begrepen wij, wel een vrouw meegenomen voor verhoor?’

‘Ja. Gisteren is een vrouw uit Huissen aangehouden - dat ligt een kilometer of tien hier vandaan. Zij wordt op dit moment verhoord, maar wat haar aandeel is, kunnen wij nog niet zeggen. Wat wél vaststaat, is dat zij in ieder geval een bekende is van zowel de twee dode mannen, als de vermiste man.’

‘Hoe wordt er gereageerd in Elst? Twee doden en een vermissing?’

‘Naar verluidt komen de slachtoffers níet uit Elst, ook de vermiste man niet, maar desondanks zijn de bewoners enorm geschrokken. Het treft de gemeenschap echt en mensen zijn bang, omdat niet helder is wat de reden is geweest van de moord en wáárom die uitgerekend hier heeft plaatsgevonden.’

‘En wat gebeurt er op het moment daar?’

‘Ja, zoals je hoort en ziet, is er plotseling wat commotie hier op het terrein, de ambulance komt op hoge snelheid aangerezen, het lijkt alsof er nieuws is. Ik ga het volgen en hou jullie op de hoogte.’

‘Rolf, bedankt voor je bijdrage.’

‘Graag gedaan, Gerard. Dit was Rolf Hasselbach voor RTL Nieuws, vanuit Elst, Gelderland.’

‘Wie is Charlie van Amerongen?’

Ik zit tegenover de verpleegkundige van de GGZ aan de keukentafel van mijn ouders, we drinken thee. Eigenlijk had ik koffie moeten nemen, een shot cafeïne was welkom geweest.

‘Weet ik niet meer zo goed,’ antwoord ik zacht. Wat was haar naam nou ook alweer? Karlijn? Marlijn? Marjolein? Hoe oud zou ze zijn? Veertig? Ze is aan mij gekoppeld door mijn nieuwe huisarts, toen ik vijf dagen geleden vroeg om psychologische hulp. Hij vertelde me dat dit in zijn praktijk zo gaat, eerst de verpleegkundige van de GGZ, en als het nog nodig is daarna de psycholoog. Vanwege ruimtegebrek op de praktijk komt ze vandaag aan huis.

‘Wie wás Charlie van Amerongen?’

‘Eh...’ Ik tuit mijn lippen en denk na. Dit wilde je zelf. Dit wilde je echt zelf. Je wilde erover praten Char, trek dan verdomme je mond open. ‘De vorige Charlie was veel ... leuker,’ besluit ik mijn lange denkmoment. Wat een fantastisch, volwassen antwoord.

‘Hoe komt het dat deze Charlie minder leuk is?’

Die vraag had ik kunnen verwachten. Ik haal aarzelend mijn schouders op. ‘Er is veel gebeurd.’

‘Dat is meestal zo bij de mensen die naar mij worden doorverwezen.’ Karlijn, Marlijn, Marjolein glimlacht. Nu moet ik het weten.

‘Wat was je naam ook alweer? Sorry ...’

‘Roos,’ zegt ze. Oh ja, dat komt nogal in de buurt van Karlijn, Marlijn, Marjolein. Ik frons mijn wenkbrauwen even en denk na.

‘Oké, Roos, sorry. Het was mijn man, hij was het probleem,’ antwoord ik dan. ‘En nu moet ik het zonder hem doen en ... ik zit met zóveel vragen.’

‘Zijn jullie gescheiden of is je man overleden?’

‘Hij is overleden. Vorig jaar.’

‘Was hij ziek?’ vraagt Roos voorzichtig, ze gaat door haar halflange, rossige haar. Ik schud mijn hoofd.

‘Verkeersongeval. Hij was op slag dood.’

‘Vreselijk,’ fluistert ze. ‘Is dat de reden dat ik hier ben?’

‘Nee.’ Ik zwijg en draai mijn theekop heen en weer. ‘Hij was een klootzak. Het is alles eromheen. Even terugkomend op jouw vraag, ik weet niet wie ik was. Ik weet ook niet wie ik ben. De afgelopen zeven jaar was een leugen, dus ik heb geen idee, werkelijk géén idee, wie er nu voor je zit. Sorry. Ik weet het niet. Ik ben in de war.’

‘Waar kan ik je mee helpen?’ vraagt ze.

‘Ik wil het verleden achter me laten, moet alles op de rit krijgen. Voor mezelf, voor mijn dochters. We beginnen over een maand aan een nieuwe fase in ons leven.’ Ik gebaar met mijn handen om me heen. ‘We wonen nu even bij mijn ouders. Over eenendertig dagen wordt het huis opgeleverd, het enige huis aan de Koningslaan dat nog niet verkocht was. De mensen die er een optie op

hadden kregen de financiering niet rond, en net op dat moment kwam ik om de hoek zeilen, ongeveer negen maanden geleden. Mazzeltje.’

Ik kijk Roos aan, ze knikt bewonderend. Iedereen in het stadje Huissen wil aan de Koningslaan wonen, de prachtige laan aan de bosrand, in de nieuwe wijk Loovelden. Ik neem aan dat Roos ook uit de buurt komt, aangezien ze bij de huisartsenpraktijk van Huissen is aangesloten.

‘Nieuwe baan,’ ga ik verder, ‘nieuwe plek, gewoon, een nieuw leven. Beginnen met een schone lei.’

‘Heb je dat nodig?’ vraagt ze.

‘Oh ja, ontzettend,’ knik ik overtuigd.

‘Waar woonde je hiervoor?’

‘Vinkeveen, we zijn hier net een week. De meiden moesten het schooljaar afmaken en het huis was nog niet klaar. Nu bijna. Ik kan niet wachten.’

‘Terug op het oude nest,’ constateert Roos.

‘Precies. We woonden daar vanwege William zijn werk, ik had het er nooit echt naar mijn zin. Hij zat in onroerend goed, het geld stroomde binnen als water, maar hij was altijd onderweg. Nu ben ik weer thuis, dat is fijn. Pa en ma weer in de buurt, mijn tweelingbroer en zijn vrouw, allemaal oude vrienden en bekenden. Nu ben ik aan de beurt, ik heb genoeg ingeleverd.’

‘Voelde dat zo voor jou? Dat je dingen moest inleveren?’

‘Misschien niet eens zo erg, tot ik erachter kwam.’

‘Waar achter ...?’

‘Zijn vreemdgangerspraktijken, hij had meerdere andere vrouwen, al járen. Ik kwam erachter en belde hem om hem ermee te confronteren. We hadden nooit ruzie, ik kan geen ruzie maken met mensen, dan klap ik dicht en ga ik stotteren en nerveus doen ...’ Ik zucht en veeg ruw over mijn wangen. ‘Anyway, dit keer lukte het me om ruzie te maken, en twee minuten later reed ie zich dood. De verbinding viel weg en dat was dat. Een half uur later werd ik gebeld door de ambulanceverpleegkundige, ze zei dat ik zo snel mogelijk naar het AMC moest komen. Ik was de laatste beller geweest, en aangezien ik als ‘schatje’ in zijn telefoon stond, ging ze ervan uit dat ze mij moest hebben. Ik wilde op dat moment nog tegen haar zeggen, *nou, het hadden ook veertig andere vrouwen kunnen zijn, hoor. Hij had héél véél schatjes.* Maar dat soort dingen denk ik altijd alleen maar, ik spreek het nooit uit. William was op dat moment trouwens al dood, maar dat heeft ze me niet via de telefoon verteld, ze zei alleen dat hij in een ernstige kettingbotsing terecht was gekomen. Wil je koffie of nog een kopje thee?’

‘Eh, graag, doe maar koffie,’ knikt Roos. Ik druk een Nespresso cupje in de machine.

‘Misschien weet je het nog, was op de A2, vijf doden en negentien gewonden. Eén van de ergste ongelukken van de laatste jaren, was overal in het nieuws.’

‘Ik weet het nog, ja. Kwam door plotselinge, hevige regenval, toch?’

‘Klopt,’ knik ik. ‘Ik twijfelde of ik naar het AMC moest gaan, voelde nog steeds die woede. Ergens wilde ik dat William alleen zou zijn als hij zou bijkomen in het ziekenhuis, en dat hij zou beseffen wat hij was kwijtgeraakt. Ik speelde echt met die gedachte, had helemaal geen zin om schijnheilig aan zijn bed te gaan zitten. Ik wilde scheiden, meteen.’

Roos neemt haar koffie aan. ‘Ga door.’

‘Ik ging toch. Toen ik in het AMC aankwam, vertelde de arts me direct dat het helemaal mis was, William had een gebroken nek. Het was afgelopen, klaar. Op slag dood.’

‘Mijn hemel. Hoe kwam dat aan?’

Ik ga weer aan tafel zitten, trek mijn wenkbrauwen op. ‘Eh, ik voelde niet veel eigenlijk. Dacht stomme dingen. Eigen schuld dikke bult, zoiets kinderachtigs schoot door mijn hoofd. Boontje komt om zijn loontje, karma is a bitch.’ Ik druk mijn hand tegen mijn voorhoofd, een cynisch lachje ontsnapt me. ‘Ik was verdoofd. Het drong totaal niet tot me door.’

‘En de kinderen?’

‘Ik heb het de twee meisjes later verteld, toen ik William’s ouders en mijn ouders geïnformeerd had en we het hen samen konden vertellen. Dat ging eigenlijk heel goed, ze hadden veel steun aan de opa’s en oma’s.’

‘Weten zijn ouders wat er is voorgevallen, eerder die dag?’

‘Nee, ik heb hen nooit iets verteld over zijn escapades. Die lieve oude mensjes hadden er een beroerte van gekregen. Ze hebben altijd zo hun best gedaan.’

‘En jouw ouders?’

‘Zij weten het wel. Mijn ouders, mijn beste vriendin en m’n broer en schoonzus. Gewoon, het directe kringetje om me heen. We waren in die periode een heel hecht team, ik kreeg zoveel steun van iedereen. Mijn ouders hebben twee weken bij ons geloged. Die tijd was ...’ Ik denk na en neem een slokje koffie. ‘Helemaal niet vervelend, eigenlijk.’

‘Mooi is dat, hè. De nabestaanden zijn vaak in de periode na het overlijden heel hecht, om het verlies dragelijk te maken.’

‘Zo was het ook bij ons,’ zucht ik. ‘Het enige vervelende was de begrafenis. Er waren zoveel andere vrouwen, allemaal diepverdrietig. Eén van hen sprak me aan. Ze stelde zich voor als Yvette, ze had al zeven jaar een relatie met William. Ze vertelde me dat hij eerlijk was geweest over mij, dat ik zwanger was en dat hij niet van plan was om mij te verlaten voor haar, maar ze had genoeg genomen met de helft. Hij was alsnog veel bij haar, ze woonde in Amsterdam. Alles was een leugen, van begin af aan.’ Ik haal diep adem. ‘Nu wil ik opnieuw beginnen, en zoals je misschien begrijpt, heb ik hier wat hulp bij nodig.’

‘Ik begrijp je volkomen,’ knikt Roos.

‘Dat ik het durfde te vertellen is al heel wat voor mij. Ik kan me goed uiten, hoor, áls het me lukt, maar soms blokkeer ik wanneer het te heftig is.’

‘Je hebt het prima gedaan,’ verzekert Roos me. ‘Hoe voel je je nu over de hele situatie?’

‘Ik schaam me zo,’ geef ik toe. ‘Dit gebeurde ook in mijn leven, en dat hij er zo mee gespeeld heeft, me zó voor de gek heeft gehouden ...’ Ik denk na. ‘Het maakte mij minder belangrijk, snap je? Alsof ik niet uitmaakte, alsof ik er niet toe deed. Hij kon mij blijkbaar zo makkelijk aan de kant schuiven en compleet zijn eigen gang gaan, wat maak ik dan nog uit als mens? Als echtgenote? Als moeder van zijn kinderen? Totaal respectloos, al die leugens, de vernedering. Het heeft me veranderd. Ik ben voorzichtig, nog voorzichtiger dan voorheen. Nog stiller, teruggetrokken. Ik ben weer aan het slaapwandelen, dat deed ik vroeger ook wanneer het niet goed ging. Dat ga ik naar beneden of naar buiten. De volgende dag weet ik er niks meer van. Heel naar. Ik voel me een beetje leeg, ook al zijn we een jaar verder. Dat ontheemde gevoel vind ik het vervelendst.’

‘Ontheemd. Mooi verwoord.’

‘Dank je. Mijn basis is weg. Als iemand die het dichtst bij je staat zo lang tegen je liegt ... Als alles zo anders blijkt te zijn dan je dacht ... wat is er dan nog echt in je leven?’

‘Jij bent echt. Jouw kinderen zijn echt. Je familie. En toen je de leugens nog niet kende, was jouw huwelijk met William óók echt. Dat klinkt raar, maar het is natuurlijk wel zo. Die jaren leefde jíj geen leugen, voor jou was in principe alles oké. Dat veranderde pas op het moment dat je het ontdekte.’

‘Dat is zo,’ fluister ik. ‘Toch vind ik het moeilijk om te beseffen dat hij wel een leugen leefde. Hij was alles voor me, ik was niks voor hem.’

‘Ik denk dat je dat verkeerd ziet. Jij was waarschijnlijk zijn veilige basis. De vrouw met wie hij kinderen had, bij wie hij thuiskwam. Als hij niks voor jou had gevoeld, was hij wel bij je weggegaan. Jij was, denk ik, zijn stabiele factor.’

‘Voor sommige mensen is dat allemaal blijkbaar niet genoeg,’ antwoord ik verdrietig.

‘Maar voor heel veel mensen wel,’ reageert Roos. Ze kijkt me geïnteresseerd aan. ‘Hoe zie je de toekomst voor je? Met het nieuwe huis en je nieuwe baan? Wat ga je eigenlijk doen?’

‘Ik ga lesgeven in groep 3,’ antwoord ik met een glimlach. ‘Ik heb lang op een basisschool gewerkt in Vinkeveen, maar na de geboorte van Tess ben ik gestopt. Ik had enorme mazzel dat de school in Loovelden zo aan het groeien is. Ze namen me al aan toen ik de drempel over stapte, en dat met een gat van bijna vier jaar op mijn cv.’

‘Je straalt,’ constateert Roos. Ik knik.